

LBRIS

We know
books

JOHN FINNEMORE

JUDECATA LUI SOLOMON

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

(1)

să încep cu începutul.

la mulți ani.

ai timp până la crăciun. începând de-acum.

vei ști că ai terminat când înțelegi nouă și ai descoperit planul pentru cea de-a zecea. de-acum înainte, ține numai de tine. firește, sper să vizitezi allwyn – poate de ziua lui ștefan? protagonistul va fi acasă, ca întotdeauna. și știi cum să găsești ceea ce patronul vorbăreț a observat în aprilie.

dacă nu, chiar nu mă deranjează – pot să-mi port de grijă fără nicio problemă. sau poate vei hotărî să chemi profesioniștii. de-o fi una, de-o fi alta, îmi păstrez fidelitatea neclintită față de primele cuvinte pe care le-am scris în octombrie. și asta-i tot ce-mi doresc, sincer.

între timp, sper că-ți face plăcere și că ți se pare echitabilă, sau cel puțin rezonabilă. am încercat să nu cad pradă entuziasmului copilăresc al călărețului rural, cu peștele lui cu tot. totul are o însemnătate, pe cuvântul meu. strict în acest context, mă refer. nu știu despre univers.

desigur, am inclus și niște capcane. unele nu sunt originale. de pildă, îți amintești cum s-a încheiat primul, al șefei? sau cum yorick a înhățat-o pe cameristă de

(2)

sora.

stăteam în odaia mea după cină, fără companie. două semisfere șofrânii mă priveau din lichidul spălăcit în care se scăldau. erau și ei spălăciți, și nu-i de mirare – îi port cu mine de-o viață întreagă. pentru întâia oară de când mă știam, împărtășeam entuziasmul celui care cântă dragostea dovedită-n piatră. până atunci, am avut vagi nedumeriri în privința lor. să fi fost dilema legată de preț, ca-n prânzul servit de bill somerset? sau era mai degrabă o preocupare legată de primejdia pe care-o reprezentau pentru obiectul înfoiat și modest, cum îl descrie poetul. cineva a deschis ușa. era, potrivit lui ambrose, o formă mai blândă de disperare, deghizată în virtute.

vă ajut să vă debarasați de ele? am tresărit. pe cât de neverosimilă părea, asta să fi fost explicația? o slujbă de debarasare contracost? o simplă sursă de venit neortodoxă? însă ce-a făcut mai apoi mi-a demonstrat că ipoteza n-avea să dea roade. nici măsuța mea.

mă bucur că v-am prins înăuntru. a rostit-o fără pic de ironie în glas.

am înțeles că doreați să știți totul despre trandafiri. trandafiri? a. desigur. nimeni nu mai vorbea de trandafiri, dar iată că cineva dorea acum să-i scoată din uitare. însă pereții au urechi, iar urechile proteze auditive, așa că m-a poftit la

(3)

doctor.

sau se referea cumva la doamna cu unghii ca lopețile?
mi-am bătut capul cu planul ăsta, nu glumă. de pildă, am băgat bani în roți noi – șapte în total, distribuite pe trei vehicule. (da, se pune și aceea, pedant obositor ce ești). așa cum era de așteptat, cel mai relevant pentru operațiune a fost și cel mai dificil de dobândit. dar la fel de adevărat e că dacă cercetezi în profunzime și ești gata să cheltui o căruță de bani, se rezolvă. cel de la care am cumpărat, băiat cinstit, m-a pus să jur că n-o să mă urc într-însa – angajament pe care o să-l respect – și mi-a relatat cu conștiinciozitate întreaga poveste.

parcă te și aud șuierând: du-te de fă și tu la fel. prea bine.

mi-e teamă că asta tot pe umerii tăi cade. în urmă cu câteva luni am stat să cuget puțin la ce se va alege de toate câștigurile licite pe care le-am stors de pe bietul otto și alții aidoma lui de-a lungul anilor. după câte știi, din arborele meu genealogic n-a mai rămas decât un ciot. m-am gândit și la tine, firește, dar știu că-ți prisosesc. pe deasupra, știam precis ce-ai face cu ei: i-ai dona numaidecât iubitelor tale

(4)

mama.

În orice caz, mi-a adus la cunoștință că, deși clientul meu locuise o vreme exact unde te-ai fi așteptat, s-a mutat recent într-un spațiu mai mic, chiar vizavi. Nu știa cu exactitate unde, dar date fiind gusturile și posibilitățile sale financiare, mi-am închipuit că în triungiul de aur.

suficient și atât.

am început căutările în orașul cu șapte coline, din rațiuni de discreție, desigur, dar în bună măsură pentru că-mi place. m-am plimbat o vreme brambura, apoi am urcat cu liftul la cea mai frumoasă încăpăre din lume, părerea mea, o bibliotecă mică într-o biserică medievală păraginită, în care zac trei cadavre. m-am întrebat mereu dacă băntuie biserica (nu cred asta, realmente, dar știi la ce mă refer) și dacă se înțeleg între ele.

și-apoi la treabă. centrul nu poate ține. sau cel puțin nu mă poate ține pe mine. am luat autobuzul spre nu-mi aduc aminte unde, iar curând am găsit ce căutam: nici prea coajă, nici prea nouă, și un proprietar care mi-a cerut toți banii gheață, fiind dispus să închidă ochii la acte. astfel, am intrat în posesia *de facto* – chiar dacă nu *de jure* – a unui obiect cu nume ciudat, ce părea lovit cu lemnul strâmb al lui

(5)

războiului.

sună de parcă ar trebui să fie pe-o tablă, așa îmi zic mereu, dar, firește, nu există asemenea luptător.

iar mă abat de la subiect. da, am dus călătoria la bun sfârșit, după două zile, un avion, trei trenuri, autobuze fără număr și o noapte petrecută într-un hotel ce părea că miroase a carne de polonez, și de altfel chiar așa era. dar cred că a meritat. mă bucur că pasternak a reușit în cele din urmă să facă ceea ce elvețianul susținea că nu se poate, chiar dacă n-a fost atât de încântat. dă-i unui om tot ce-și dorește ca să afle în acea clipă că tot nu-i chiar tot.

acum, asemenea elvețianului, a încetat să mai calculeze și ce urmează. apropo, n-am nicio rezervă să-i spun astfel. la urma urmei, identitatea sa e bine cunoscută.

însă primul pas în călătoria de care vorbeam adinea-uri a fost, desigur, să-mi dau înapoi realizările, luând întâi mierea și înclinând apoi din cap către emma, în trecere. mi-e teamă că n-ar fi aprobat gestul meu. dar la o adică, mereu a fost cam critic